

PARTEA ÎNTÂI

Scânteia

CUPRINS

Barca	007
Partea întâi. Scânteia	009
Partea a doua. Primăvara	031
Partea a treia. Bomba	061
Partea a patra. Marea	093
Partea a cincea. Capcana	157
Partea a șasea. Visul	229
Partea a șaptea. Furtuna	279
Partea a opta. Inelele	311
Vocea	335
Mulțumiri	343

Barca

M

ă scufund în apa sclipitoare.

- Yusra! Ce naiba faci?

O ignor pe sora mea și mă scufund sub valuri. Oceanul vuieste peste bătaia de tobă a pulsului meu. Vesta de salvare mă trage de piept în sus. Ajung la suprafață. Din barca de deasupra se aud implorări disperate.

Apuc frânghia și privesc spre mal. Europa este în zare. Soarele coboară spre insulă. S-a pornit vântul. Pasagerii țipă și strigă, în timp ce barca se răsucesce pe marea umflată. Afganul trage disperat de cablul motorului care scuipe, dar nu pornește. S-a stricat. Suntem singuri, la mila mării dezlănțuite.

007

Fața băiețelului apare printre trupurile pasagerilor îngheșuiți în barcă. Râde. Pentru el este un joc. Nu știe nimic despre oamenii disperați care au murit aici. Despre mame și bebelușii lor, bătrâni și bătrâne, tineri puternici. Despre miile de oameni care nu au mai ajuns la mal, care s-au luptat în van ore în șir până când marea le-a revendicat viețile. Îmi strâng pleoapele și mă lupt cu panica tot mai intensă. Înot. Pot să înot. Pot să-l salvez pe băiețel.

Îi văd pe mama, pe tata, pe sora mea mai mică. O paradă de victorii, înfrângeri și momente penibile, pe jumătate uitate. Lucruri pe care aș prefera să le uit. Tata mă aruncă în apă. Un bărbat îmi atarnă o medalie de gât. Un tanc își fixează ținta. Cioburi de sticlă pe caldarâm. O bombă sfâșie un acoperiș.

Deschid ochii. Lângă mine, sora mea se uită cu o expresie sumbră la următorul val care se ridică amenințător. Frânghia

îmi taie palmele. Marea mă trage de haine. Mă dor picioarele sub greutatea lor. Rezistă! Rămâi în viață!

Un alt val se înalță, apa întunecată ivindu-se în spatele bărcii. Mă pregătesc, ne ridicăm și coborâm, ne învârtim și alunecăm. Marea nu este piscină. Nu există margini și fund. Apa este fără sfârșit, sălbatică și imposibil de înțeles. Valurile înaintează neobosite, precum o armată care avansează în teritoriul inamic.

Soarele coboară mai repede acum, pentru a se întâlni cu vârfurile munților de pe insulă. Apa strălucește vinețiu întunecat, crestele valurilor trasează linii strălucitoare de un galben cremos în lumina care se stinge. Cum s-a ajuns atât de departe? Când au devenit viețile noastre atât de neînsemnate? Cum de am riscat totul, am plătit o avere ca să ne urcăm pe o barcă arhiplină și ne-am încercat norocul pe mare? Să fie cu adevărat singura cale de evadare? Singura modalitate de a scăpa de bombele de acasă?

008

Valurile se rostogolesc și se tensionează. Vârfurile agitate ale apei îmi izbesc capul de pereții bărcii. Apa sărată îmi înțeapă ochii, îmi umple gura, nasul. Vântul îmi biciuiește părul în jurul capului. Frigul îmi coboară în jos pe trup, strecurându-se în mușchii labelor, gambelor, coapselor. Îmi simt picioarele înțepenind.

- Yusra! Urcă-te înapoi în barcă!

Apuc frânghia mai strâns. N-o las pe sora mea singură în apă. Nimeni n-o să moară sub ochii mei. Suntem familia Mardini. Și înotăm.

1

not dinainte să merg. Tatăl meu, Ezzat, care este antrenor de înot, mă bagă în apă. Încă nu sunt destul de mare pentru aripioare, așa că dă la o parte grătarul de plastic de la preaplinul de pe marginea piscinei și îmi dă drumul în apa mică din el.

- Uite, mișcă-ți picioarele așa, spune tata.

Face o mișcare de vâslire cu mâinile. Îmi arunc picioarele de colo-colo până îmi dau seama cum să lovesc apa. Deseori obosec și clipocitul călduț al apei mă adoarme. Tata nu observă niciodată. Este prea ocupat lătrând ordine către Sara, sora mea mai mare. Niciuna dintre noi nu a ales să înoate. Nu ne aducem aminte când am început. Pur și simplu înotăm, întotdeauna am înotat.

Sunt o fetiță drăguță, cu pielea deschisă la culoare, ochi mari căprui, păr negru și lung, cu o conformație delicată și elegantă. Sunt dureros de timidă și rareori vorbesc. Sunt fericită numai când sunt cu mama mea, Mervat. Dacă se duce la baie, o aștept în fața ușii până termină. Dacă alți adulți încearcă să-mi vorbească, mă uit la ei în tăcere.

În majoritatea weekendurilor îi vizităm pe bunicii mei, în oraș. Bunica mea, Yusra, după care am fost botezată, este ca o a doua mamă pentru mine. Mă ascund după faldurile lungi ale rochiei ei *abaya*⁰¹, lungă până în pământ, în timp ce bunicul meu, Abu-Bassam, încearcă să mă mituiască oferindu-mi

01 Articol de îmbrăcăminte destinat femeilor, tradițional în țările culturii musulmane, asemănător unei rochii și care este purtat deasupra altor articole de îmbrăcăminte. (n.t.)

dulciuri ca să mă facă să zâmbesc. Nu mă las niciodată păcălită, așa că mă tachinează și zice că sunt o mătă fricoasă.

Sara este cu trei ani mai mare decât mine și este opusul meu. Nimeni n-o poate face să tacă din gură. Întotdeauna vorbește cu adulții, chiar și cu străinii, prin magazine, balmăjind într-o limbă inventată. Îi place să deranjeze șuetele la ceai ale bunicii, așezându-se pe canapea și vorbind aiurea, dând din brațe ca și cum ar ține un discurs. Când o întreabă mama, Sara spune că vorbește engleză.

Suntem o familie mare. Mama și tata au împreună unsprezece frați. Întotdeauna sunt veri la noi. Locuim în Set Zaynab, un oraș la sud de Damasc, capitala Siriei. Fratele mai mare al tatei, Ghassan, locuiește în clădirea de vizavi de noi. Copiii lui, verii noștri, vin în fiecare zi să ne jucăm.

Înotul este pasiunea familiei și tata se așteaptă să împărtășim această pasiune. Toți frații lui tata s-au antrenat când erau tineri. Tata a înotat pentru Siria când era adolescent, dar a trebuit să renunțe când a fost recrutat pentru serviciul militar obligatoriu. Când s-a născut Sara, s-a întors la piscină în calitate de antrenor. Tata a crezut întotdeauna cu pasiune în propriile lui aptitudini. Într-o zi, înainte să mă nasc, a aruncat-o în piscină pe Sara care era doar un bebeluș, ca să demonstreze ce antrenor bun era. Voia să le arate celorlalți că putea s-o învețe să înoate până și pe fiica lui, care era un bebeluș. Mama a privit într-o tăcere plină de oroare în timp ce tata a pescuit-o pe Sara din apă.

În iarna în care am patru ani, tata primește un job la Complexul Tishreen Sports din Damasc, sediul Comitetului Olimpic Sirian. Tata ne înscrie pe mine și pe Sara la antrenamente de înot. Aranjează ca eu să fiu preluată de un alt antrenor, în timp ce el se concentrează pe Sara, care are șapte ani. Mă antrenez de trei ori pe săptămână într-o piscină olimpică sordidă. Principalele surse de lumină sunt

niște ferestre lungi și joase care sunt pe trei laturi ale clădirii. Deasupra geamurilor, jaluzele metalice fixe blochează lumina strălucitoare a soarelui. Ridicat pe una dintre ele, alături de tabela de afișaj, atârnă un portret uriaș al Președintelui sirian, Bashar Al-Assad.

Întotdeauna este frig în piscină. Dar descopăr destul de repede că am niște avantaje pentru că sunt micuță, timidă și drăguță. Nu peste mult timp, noul meu antrenor este fermecat de mine. Îl am la degetul mic.

- Mi-e frig, bălmăjesc, uitându-mă la antrenor cu niște ochi mari și inocenți.

- Ce spui, micuțo? spune antrenorul. Ți-e frig? De ce nu te duci să-ți iei prosopul și să stai la soare puțin? Ce spui, *habibti*⁰²? Ți-e și foame? Ei bine, atunci hai să-ți luăm niște prăjitură.

În următoarele patru luni binecuvântate de răsfăț, rareori sunt în piscină. Dar nu am cum să scap de tata. Într-o zi trec pe lângă el după antrenament. Piscina e goală, tata se pregătește pentru următoarea ședință. Mama a venit să ne ia ca de obicei și așteaptă în liniște pe un scaun lângă piscină. Tata mă vede înainte să ajung la ea.

- Yusra, strigă el. Vino aici.

Îmi trag prosopul mai strâns în jurul umerilor și mă grăbesc spre el. Odată ajunsă în raza lui de acțiune, îmi smulge prosopul, mă ridică și mă aruncă în apă. Mă lupt să ajung la suprafață și casc gura să trag aer în piept. Îmi zbat mâinile și picioarele, panicată. Cele patru luni în care am stat la soare și am mâncat prăjituri îmi spun cuvântul. Nu am cum să ascund asta de tata. Am uitat să înot. Înjurăturile lui răsună în sală și în urechile mele. Mă zbat să ajung la margine și apuc peretele piscinei. Nu îndrăznesc să ridic privirea.

- Ce ai făcut? țipă el. Ce naiba ai făcut?

02 Termenul de alint cel mai folosit, atât pentru bărbați, cât și pentru femei, care are sensul „dragă“, „scumpete“, „iubito/iubitule“. (n.t)

Mă împing să ies din apă și mă ridic în picioare. Mă forțez să-l privesc. Ce greșeală. Vine spre mine cu fața spumegând de furie. Ajunge la mine din câțiva pași. Mă holbez la plăcile de gresie și mă pregătesc să-mi primesc pedeapsa.

Se apleacă spre mine.

- Ce-i cu tine? strigă el. Ce-a făcut ăla?

Tata mă împinge cu putere de umeri și mă azvârle înapoi în piscină. Mă lovesc de apă cu spatele. Ies la suprafață cu nasul plin de clor și ochii căscați de șoc. Mă zbat ca un pește agățat în cârligul undiței. Dau din mâini și picioare până ajung la margine și mă agăț de perete cu ochii fixați pe apa mișcătoare.

- Afară! țipă el. Ieși afară acum!

Îmi trag trupul din piscină și mă depărtez puțin, în timp ce mă uit la el neîncrezătoare. Are aerul cuiva care este dispus să continue în stilul ăsta întreaga zi. Să mă arunce în piscină a treia, a patra, a douăzecea oară, până când pot să înot din nou.

014 Vine din nou spre mine. Îi arunc o privire imploratoare mamei. Ea stă nemișcată, privindu-ne de la marginea piscinei cu o expresie impenetrabilă. Nu spune nimic. Piscina este teritoriul lui tata.

- Ezzat! Ești nebun?

Risc să arunc o privire. Este unchiul meu, Hussam, fratele cel mai mic al lui tata. Salvatorul meu.

- Ce naiba faci? țipă Hussam, mergând în jurul piscinei spre noi.

Mă uit la tata. Are fața de un roșu aprins în continuare, dar acum pare derutat, întrerupt la jumătatea tiradei. Asta este șansa mea. Mă grăbesc la mama și plonjez între picioarele scaunului ei. Îi trag fusta lungă în jos, în spatele meu. Cearta de la marginea piscinei pare acum la o distanță confortabilă. Mama se mișcă discret în scaun. O să fiu în siguranță aici până se calmează tata.

După asta, tata nu mă mai scapă din priviri. Nu va risca să mai fiu alintată de altcineva. Sunt fiica lui. Și voi înota, fie că-mi place, fie că nu. Îmi îndeasă niște aripioare gonflabile și mă bagă în piscină cu grupa Sarei.

Plutesc încoace și-ncolo într-un capăt al piscinei în timp ce ei se antrenează. Înotătorii mai mari nu au nicio milă. Trec pe lângă mine și mă scufundă sub apă. În curând învăț cum să îi alung din calea mea sau să mă duc mai în adâncime în timp ce ei trec pe deasupra mea. Tata dezumflă puțin câte puțin aripioarele, până când pot din nou să înot.

În vara aceea, unchiul meu, Ghassan, și familia lui se mută în Daraya, o suburbie a Damascului, la opt kilometri sud-vest de centrul orașului. Mama și tata se hotărăsc să-i urmeze. Ne mutăm într-o casă spațioasă, pe o stradă lungă și dreaptă care marchează limita dintre Daraya și alt cartier, Al Moadmyeh, din vest.

Sara și cu mine primim camera cea mai mare, din partea din față a casei. Este mereu inundată de lumină; peretele exterior este făcut integral din sticlă. Camera părinților este mai mică. În centru se află un pat uriaș, alb, *vintage*, cadou de la bunici. Sara și cu mine îl stricăm desenând pe el cu fardurile mamei. Alt joc preferat de-al nostru este să facem pe jos o grămadă uriașă din hainele mamei și să ne așezăm pe ele, ca niște regine în castelul lor. Îmi petrec mult timp pe balcon, privind strada aglomerată sau uitându-mă peste acoperișuri, la minaretele ascuțite ale nenumăratelor moschei din cartier.

Părinții noștri nu sunt musulmani stricți, dar am fost crescute în așa fel încât să cunoaștem regulile. Ne învață să le urmăm și, mai mult decât atât, ne învață că un bun musulman dă dovadă de respect. Respectă-ți bătrânii, respectă femeile, respectă-i pe cei din alte culturi și religii. Respectă-ți mama și tatăl. Mai ales dacă tatăl este antrenorul tău de înot.

Tatei îi place să separe cele două roluri. La piscină trebuie să-i spunem „antrenor“. Acasă îi putem spune tata, dar practic este tot antrenor. Antrenamentul nu se oprește niciodată. Am ajuns să-mi fie groază de zilele de vineri, prima zi de weekend. În fiecare săptămână așteaptă să ne relaxăm pe canapea, după care intră în sufragerie și bate din palme.

- Haideți, fetelor. Duceți-vă să vă luați benzile de rezistență și să lucrăm umerii.

Ne târâm să căutăm benzile lungi de elastic. Le fixează de ferestrele sufrageriei și ne pune să muncim. Partea cea mai plăcută a schemei de antrenament este când ne uităm la televizor, la sport. Ne uităm la probele în apă și de atletism ale Campionatelor Mondiale, toate cele patru turnee de tenis importante și Liga Campionilor UEFA. Am devenit un fan înrăit al echipei FC Barcelona. Tata nu irosește nici o secundă din timpul dedicat televizorului. Ne indică diferențele minore între stilurile diverșilor înotători. Admiră stilul individual al jucătorilor de fotbal. Îi laudă pe jucătorii de tenis când își epuizează adversarii și este batjocoritor când cineva cedează sub presiune. Noi stăm și aprobăm în tăcere.

016

În vara în care împlinesc șase ani, urmărim întrecerile finale de la Jocurile Olimpice de la Atena, 2004. Este finala stilului fluture, bărbați.

- Uitați-vă la culoarul patru, spune tata. Michael Phelps. Este american.

În sufragerie se lasă o tăcere tensionată. Se aude o sireună. Opt înotători se lansează ca niște săgeți în piscină. O cameră subacvatică înfățișează șoldurile lui Phelps răsucindu-se, picioarele lungi și gleznelor unduitoare cernând apa în spatele lui. Înotătorii ies la suprafață într-o explozie de apă albă. Phelps este la aproape un metru în spatele rivalului lui, Ian Crocker. Pare fără speranță.

Umerii enormi ai lui Phelps se apleacă în spate, corpul i se prăbușește. Apa este împrășcată în timp ce face o întoarcere acrobatică. Iese din nou la suprafață, dar este tot în spate. Nu are cum să reușească. Patruzeci de metri, treizeci de metri. Când mai are douăzeci și cinci de metri, Phelps începe să înainteze de două ori mai repede. Se apropie de Crocker.

Casc ochii. Ridicare, coborâre, ridicare, coborâre. Înainte, înainte. Rămân fără suflare. Este atât de aproape. Trei, doi, unu. Phelps și Crocker lovesc plăcuța de la capătul culoarului. Este Phelps. I-a furat aurul lui Crocker. A câștigat la distanță de patru sutimi de secundă.

Mă uit fermecată la ecran. Tata se ridică și lovește aerul cu pumnul. Se întoarce cu fața la noi.

- Ați văzut?

Pe ecran Phelps își smulge ochelarii și se holbează la tabela de marcaj. Ridică ambele brațe victorios. Mă încrunt spre ecran. Îi studiez fața, mă întreb dacă acest sentiment face ca totul să merite. Toată durerea și sacrificiul pentru o singură secundă de glorie.

Nu am ales să fiu înotătoare. Dar din acel moment am devenit dependentă. Ambiția îmi arde în vene. Îmi încleștez pumnii. Nu-mi mai pasă de sacrificiile pe care trebuie să le fac. O să-l urmez pe Phelps în top. La Olimpiadă. Sau o să mor încercând.

2

Tata vrea să fim înotătoare foarte bune. Cele mai bune. Din lume. Din toate timpurile. Ar face orice ca să ne aducă acolo. Așteptările lui sunt astronomice și vrea ca noi să ținem pasul. Încep școala primară la câteva săptămâni după victoria miraculoasă a lui Phelps de la Atena. Școala este în cartierul Mazzeh, în Damascul de Vest, în aceeași piață unde este și un liceu. Trebuie să-mi croiesc drumul în sus, printre clădiri. De pe treapta de jos pare că este o scară lungă. Tata mă ia la o discuție într-o după-amiază, chiar după începutul trimestrului.

018 - Yusra, începând de mâine vei fi o înotătoare profesionistă, spune el. De acum te vei antrena în fiecare zi câte două ore. O să te alături echipei de tineret a Damascului împreună cu sora ta. Ai înțeles?

Aprob din cap. Mi se aduce la cunoștință, nu sunt întrebată dacă vreau. Mi se strânge stomacul de entuziasm și groază. Văd treptele scării de la piscină întinzându-se în fața mea, precum clădirile școlii. Am intrat în echipa de tineret a Damascului. Următorul pas este echipa națională a Siriei, unde voi începe să înot pentru țara mea în competiții internaționale. De acolo Olimpiada va fi accesibilă.

Intru în rutina rigidă a Sarei. Tata ne-a făcut să ne ducem amândouă viețile ca niște soldați. Școala începe devreme și se termină la prânz. Dar pentru noi munca nu s-a terminat. Tata ne așteaptă în fiecare zi la porțile școlii ca să ne ducă la piscină. În unele zile, după școală, nu am chef de înot. Dar tata mă refuză tăcut dintr-o singură privire. A interzis muzica în

mașină și toate discuțiile care nu au legătură cu înotul. Ne ține lecții despre tehnici și îi dă înainte până ajungem să-i știm pe dinafară toate discursurile. Mama se întâlnește cu noi la piscină, în fiecare zi, și urmărește ședințele de antrenament din galeria spectatorilor.

Într-o zi, tata și un alt antrenor întind umerii Sarei înainte de antrenament. Ea îngenunchează în timp ce bărbații îi trag în spatele capului coatele îndoite. Urâm amândouă întinderea asta. Poate fi dureros, dar ajută la suplețea și funcționarea umerilor. Tata ne spune iar și iar că ar trebui să stăm complet nemișcate. Dar de data asta, în timp ce tata și celălalt antrenor îi trag coatele în spate, Sara se strâmbă, se trage și țipă de durere. O doare foarte tare, așa că tata și mama o duc la doctor. Îi fac o radiografie și află că și-a rupt clavicula. Sara e scoasă de la antrenamente pentru câteva săptămâni, dar tata nici nu clipește. Un mic accident nu o va împiedica pe fetița lui să înoate. Se întoarce în apă în clipa în care s-a vindecat. Tata nu o menajează. Îi spune să muncească mai mult decât a muncit vreodată ca să compenseze timpul pierdut.

În vara aceea particip la prima tabără de antrenament de înot. Sara și cu mine nu trebuie să mergem departe. Cei mai buni dintre înotătorii tineri vin la Damasc în vacanțele școlare să se antreneze. Stăm împreună cu ceilalți în hotelul sportivilor de lângă piscina Tishreen. Sara, care are zece ani, deja își petrece timpul cu adolescenții din echipa națională a Siriei. Eu sunt timidă, așa că mă țin pe lângă ea. Încet-încet, copiii mai mari mă ajută să-mi ies din carapace. Unul dintre ei, un băiat mai mare pe nume Ehab, mă tachinează și îmi spune „șoricel“.

Tabăra de înot este și locul unde mă întâlnesc pentru prima dată cu Rami. Este din Alep, dar vine deseori la Damasc pentru antrenamente. Are șaisprezece ani, cu nouă ani mai mult decât mine, dar am devenit prieteni pe viață. Sunt cea mai mică din tabără, iar el este întotdeauna drăguț cu mine. Este

chipeș, cu o față deschisă și simetrică, părul și ochii întunecați. Toate fetele sunt geloase pe prietenia noastră. Nu sunt multe înotătoare mai mari în tabără. Multe fete aleg să renunțe la înot după ce ajung la pubertate. Unele se opresc pentru că nu văd o carieră în înot sau se hotărăsc să se oprească atunci când se duc la universitate. Cele mai multe renunță pentru că aceasta este vârsta la care aleg să respecte *hijabul*, să poarte haine modeste și un vâl ca să-și acopere părul. „Hijab“ este cuvântul pe care îl folosim atât pentru vâl în sine, cât și pentru stilul islamic modest de îmbrăcăminte în general. Nimeni nu este forțat să poarte *hijab* în Siria și multe femei musulmane aleg să nu-l poarte, mai ales în orașe. Este perfect acceptabil, în calitate de musulman, să alegi oricare dintre aceste variante, atâta timp cât hainele tale nu îți înfățișează prea mult corpul. Acesta este punctul în care înotul intră în contradicție cu tradiția. Devine complicat să porți *hijab* dacă te antrenezi în costum de baie. Este clar că, atâta timp cât înotăm, nu purtăm *hijab*.

020

Multă lume nu înțelege cum de înotăm. Oamenii nu înțeleg munca și dedicația pe care le necesită înotul. Văd numai costumul de baie. Vecinii și părinții copiilor de la școala noastră îi spun mamei că nu sunt de acord. Unii spun că purtarea costumului de baie după o anumită vârstă este un lucru nepotrivit pentru o tânără fată. Mama îi ignoră. În vara în care am șase ani, mama se hotărăște să învețe chiar ea să înoate. Pentru că poartă *hijab* și-și acoperă părul, nu poate învăța la Tishreen, așa că se duce la altă piscină și face un curs de vară dedicat exclusiv femeilor. Tata o încurajează și în cele din urmă o antrenează chiar el.

Tata nu pare conștient de bârfe. Nu lasă nimic să stea în calea înotului nostru. Programul lui de antrenament dă roade. El vrea să dăm rezultate atât la viteză, cât și la rezistență și devenim rapide la stilurile fluture și cel liber. Sara are o musculatură impresionantă pentru o fată de doisprezece ani. Nivelul ei pare promițător și este recrutată de antrenorii echipei

naționale siriene. Tata este foarte bucuros, dar asta înseamnă că nu mai este înotătoarea lui, ci numai fiica lui. Eu sunt în continuare ambele.

Într-o zi, nu la mult timp după recrutarea Sarei, tata duce grupa mea în vizită la sală, în timp ce echipa națională se antrenează. Suntem prea mici ca să ne antrenăm cu greutate, așa că tata explică exercițiile în timp ce noi ne uităm. Ne adunăm în jurul unor echipamente. Fără niciun avertisment, o fată din grupul meu apucă bara aparatului cel mai apropiat de mine și o trage în jos. Este mai grea decât a crezut și îi dă drumul. Bara se mișcă în spate și mă lovește chiar sub ochi. Țip.

- Ce mai e, Yusra? spune tata.

Un fir subțirel de sânge mi se scurge pe obraz. Ochii mi se umplu de lacrimi. Tata mă apucă de bărbie și o ridică pentru a cerceta partea laterală a feței.

- Nu-i nimic, spune el. Nu exagera.

Tata conduce grupa mea înapoi la piscină, ca să continuăm antrenamentul. Stau lângă blocstart, smiorcăindu-mă din cauza șocului. Antrenamentul începe din nou. Nu am de ales și intru în apă, dar mă arde rana din cauza clorului. Mă agăț de marginea piscinei. În cele din urmă sunt salvată de tatăl unui copil din grupa noastră, care îi spune lui tata să mă ducă la doctor. Tata își strânge buzele. S-a enervat. Îmi face semn cu mâna să ies din apă. După antrenament mă duce la urgență. Doctorii îmi cos obrazul.

După această experiență, gândul că aș putea să mă rănesc mă îngrozește. Nu din cauza durerii, ci pentru că antrenamentele nu s-ar opri. Dar nu pot să fac nimic pentru a mă proteja împotriva anumitor lucruri. Cum ar fi infecțiile urechii, de exemplu. Sunt groaznice, ca și cum cineva ar încerca să-mi umfle un balon în cap. Atunci sunt scutită de școală, dar nu de antrenamente. Tata nu are încredere în doctori, mai ales dacă mă scot din piscină. Odată durerea este mai intensă decât orice

am simțit înainte. Urlu în timp ce mama o imploră pe doctoriță. Aceasta dă din cap.

- Este timpan perforat, spune. Nu are voie în niciun caz să înoate. Cel puțin o săptămână.

Mă uit la mama, care ridică sprâncenele și oftează.

- Îi spui tu lui tata? o întreb. Eu nu pot. Nu vreau.

Plâng pe drum spre piscină. Sunt terorizată de felul în care va reacționa tata, care ne așteaptă.

- Ei bine, care este verdictul? întreabă el.

Mama îi spune. Este furios.

- Ce vrea să spună? O săptămână întreagă? Vreau și altă opinie.

Ne urcăm înapoi în mașină și mama mă duce la alt doctor. Acesta îi spune că totul este în regulă, nu am timpanul perforat, nu trebuie să fac pauză din înot. Tata e fericit, eu continui să înot în pofida durerii. La scurt timp după aceea, aștept dimineață împreună cu Sara autobuzul care ne duce la școală și cad grămadă pe jos. Sunt complet inconștientă pentru aproximativ treizeci de secunde. Tata vede scena din balcon și iese în grabă din casă. Mă duce la doctor, care este bulversat. Ceva e în neregulă cu urechea mea. Sau poate cu ochii. Mă trimite la un optician, care spune că sunt mioapă. Din ziua aceea încep să port ochelari sau lentile de contact, dar asta nu mă împiedică să am șocuri intermitente de leșin. Cam în același timp încep să îmi apară pe gât niște pete roșii care mă mănâncă. Doctorii spun că este psoriazis. Tata este fericit, atât timp cât asta nu-mi afectează antrenamentul.

Tata nu mai poate să fie antrenorul Sarei, dar o urmărește foarte atent. Se apropie Jocurile Pan Arabe, iar el vrea ca Sara să se ducă la Cairo împreună cu restul echipei Siriei. Pentru prima dată de când au început jocurile, competiția va include un eveniment de pentatlon modern. Tata află că echipa nu a găsit încă